

ROLAND WIESLOWSKI
SPIN-OFF

A világ egy
antihős szemén
keresztül

ROBIN O'WRIGHTLY

TRIPICONI
SZTORI

IFJÚSÁGI SCI-FANTASY SOROZAT

1. Prológus¹

Az új nap reggele így virradt rájuk, hogy átharcolták az éjszakát, és egy nagy háború végkifejletével kellett elszámolniuk. Az egybegyűlteket eléggé megviselték az események, de közülük néhányan azért ott maradtak a rituális elbocsátáson, vagyis az elhunytak és a halálraítéltek magmába küldése idejére.

A szakadár lázadó zászlóaljparancsnok testét visszaadták a Föld magvának, megemlékezve jótetteiről, elfeledve gonoszságát, de ezek miatt nem is került be a Hősök Emlékkönyvébe.

Roland Wieslowski és Linda McCullom fölött a király mondott ítéletet:

– Ezekről a gyilkos rendbontókról döntsön a Város polgársága! Száműzetés vagy halál?

– Halál! – kiáltotta egy emberként a nép.

Hieronimusz azonban meg akart győződni róla, hogy Perallantisz jól döntött. Mivel ő sosem akart embert ölni, akkor sem, ha azok történetesen nagyon gonoszak voltak. Az emberarcú szörny és a lánya egyértelműen ebbe a kategóriába tartozott.

– Elbocsássuk-e ezeket az atlantidákat? – ismételte meg a kérdést a király.

1 Tripiconi sztori 3. rész: A lantidák felfedezése – 41. Egy kis háború nagy vége c. fejezet alapján

– Bocsássuk el! – volt másodszor is ugyanaz a válasz.

McCullom az apjára nézett értetlenül, mert neki mást jelentett ez a szó. Remény csillant a szemében, egy pillanatra felfedve sebezhető emberi lényét.

– Most hazaengednek...?

– Dehogy, te idióta! – torkolta le durván a férfi.
– Megölnek!

Nem törődött vele, mennyire fáj ez a válasz a fiatal nőnek, mert ő maga már nem érzett semmit, hosszú ideje, a fékevesztett dühön kívül.

Az uralkodó még utoljára feltette a kérdést:

– Csakugyan halál?

– Mindörökké halál! – válaszoltak a polgárok.

Linda és Roland kezei egymáshoz voltak kötözve, így volt lehetősége megszorítani az apját:

– Mielőtt velem jössz a pokolba, mondd, hogy szeretsz, legalább egyszer, Apa!

Az ridegen nézett rá, és elhúzta a kezét:

– Jaj, ugyan már! Mintha csak az anyádat hallanám. Tudod, mit? Egy fiúgyerekekkel jobban jártam volna. Mellettem bármi lehettél volna, de te is csak érzélgős lettél... Túlértékeled a szeretetet, te kis hülye! Halj meg méltósággal!

– Ezek a földalatti mocskok tették veled, igaz? Ők vették el a szívedet! – fújta frusztráltan a vörös.

Az ősz, hajdan szőke felmenője szótlan állta az ostromot, tekintetében minden megvetésével az érző lények iránt.

Hieronimusz feléjük fordult, és ennyit kérdezett:

– Mindenkit megillet az utolsó kívánság joga, titeket is. Mit kívántok hát?

Linda addigra elborult elmével csak ennyit tudott üvölni:

– Hogy pusztuljatok el ezen a helyen mind!

Roland nem szólt többet, de teljes szívével egyetértett a lányával, ebben legalábbis. Ők ketten már készültek beteljesíteni ezt az átkot.

Amíg a Föld mélye felé zuhantak, néhány másodperc alatt lepergett Wieslowski előtt addigi élete. *Hogyan történhetett meg mindez? Annyira jól alakultak a dolgok! De az élet alapvetően igazságtalan. Hacsak abban nem, hogy egyszer úgymint véget ér mindenkinek.*

2. Egy szörny születése

1992-et írtunk, valahol egy amerikai nagyvárosban egy sármos, kölyökképű „szőke herceg” nézett vissza a tükörből a fiatalos kutatóprofesszorra, aki azonban sosem látta elfogadhatónak önmagát. Harminchárom éves korára két diplomával bírt, de barátnője egy sem akadt, mivel ő sosem élhette a fiatalok átlagos életét. Mostanra jutott el odáig, hogy egyáltalán randevúra gondolhasson, ezért most biztatóan magára mosolygott.

Annak örült a legjobban, hogy már lement a nap, így nem kellett vastag rétegben az arcára és szabad bőrfelületeire kenni az elérhető legmagasabb faktorszámú naptejet. Egy ritka genetikai betegségben szenvedett, amire az Újvilágban sem akadt gyógyír. Pedig azért tanult genetikus kutatónak és lett ilyen ifjú korára professzor, hogy megtalálja rá a megoldást, amivel véget vethet a testi korlátainak.

Este szabadon közlekedhetett a városban, de nappal mindössze fél percre tudott megmaradni a friss levegőn, speciális védőkrémmel pedig csak negyedóráig. Minden nap lelkesen várta ezt a tizenöt percet, mert ennél többet nem tartózkodhatott kint. A maradék nappali idejét egy lefüggönyözött szobában kellett töltenie, csak este nyílt meg előtte szabadon a tér, így aztán nem sokat aludt. Úgy érezte magát, mint egy vámpír, lehet, mások azt is hitték

róla és beszélték ki a háta mögött. Néha azon gondolkodott, valójában nem is bánná, ha az lenne. *Inkább szörnynek lássanak, mint nyomoréknak.*

Az élet igazságtalanul elbánt vele, döbönt rá, amikor rossz géneket adott neki, egyként a százmillió közül – mint megtudta kiskamaszként az orvostól, aztán egy ismeretterjesztő filmsorozatból is. Nemrégiben pedig egy brit kislányt regisztráltak ezzel a rendellenességgel, aki csak szkafanderben bírt megmaradni a kertjükben. Ő emellett súlyos immunhiányos tüneteket is produkált, ami az ifjú kutatót szerencsére elkerülte.

Ennek ellenére, amikor őt diagnosztizálták a lengyelországi Łódźban, ahonnan származott, az orvosok nem tudták, pontosan mi miatt volt extrém módon érzékeny a nap sugaraira. Ha nem kente be magát egy speciális összeállítású, 120 faktoros védőkrémmel, egy fél perc alatt rákvörösre sült és felhólyagosodott a hófehér bőre a napon.

– Erősen fényérzékeny a fiú, nem tehetünk semmit a megelőzésen kívül. Nem mehet a napra, törődjön bele, Anyuka – tárta szét a kezét a háziorvos, amikor Agnieszka Wiesłowska elvitte hozzá a fiát. – Egy a százmillióból az esély, és neki ez jutott. Legalább más baja nincs.

A kis Roland számára nem léteztek gondtalan, nap-sütötte, labdakergetős, fűben hempergős, élménygyűjtő nyarak, sem hegyek között síelős, korcsolyázós telek. Ki kellett hagynia a tengerparti sütkérezést, a tavi hajókázást, a futkározást a pipacsos réten, vagy az úszást egy

sebes vizű folyóban, esetleg játszóteres focicsatát, csúzlival galambra lövöldözést a helyi vagányokkal. A nagy Roland pedig nem mehetett nappal a barátaival sehova, sem lányokkal ismerkedni, esetleg esténként, amikor már lement a nap, de nem igazán erre vágyott. A teljes életét egészen akarta élni, nem rettegte a környezete rá gyakorolt negatív hatásaitól.

Az évek során zárkózottá vált, akit foglyul ejtett az otthoni és a kollégiumi szobája, a tantermek négy fala, és fent az enyhet adó tető. Belevetette magát a tanulásba, rekordgyorsan elvégezte a gimnáziumot és állami ösztöndíjjal a moszkvai Lomonoszovra, majd onnan – különleges engedéllyel és ajánlással – egy amerikai egyetemre, a Princetonra ment, hogy ott évfolyamelsőként végezzen a természettudományi szakon. Azonnal befogadta őt az egyetemi kórház kísérleti részlege, ahol genetikus kutatóknak készült, hogy megoldást találjon az életét tönkretévő génproblémára. Ha nem önmaga végett, akkor a gyerekei érdekében, ha valaha megszületnek.

Talán nem szerencsés ilyen betegséget továbbörökíteni – jutott néha az eszébe, és elfogadta sanyarú sorsát, még mélyebbre fúrva magát a munkájába. Bár, ha lányom lenne, nem biztos, hogy megjelenne benne, mert ez a legtöbb génhibát tekintve tipikusan öröklődik: a nők hordozzák, a férfiak szenvedik. Két X-kromoszóma közül az egészséges nem engedi a beteg felszínre törését, viszont a férfiak csak egyetlen ilyennel rendelkeznek, amit az Y-kromoszóma nem tud visszatartani, ha az pont a sérült X. Szegény brit

kislány valószínűleg pont kifogott két hibás kromoszómát. De ha nekem fiam lesz? Inkább ne kísérletezzünk... Nincs is kivel. Egészen addig száműzte magát egyfajta önkéntes cölibátusba, amíg meg nem ismerte a világ legszebb mosolyú nőjét.

Pár hete jelent meg az egyetemen Susan McCullom, egy frissen végzett kutatóasszisztens, aki képes volt Wieslowskit kirángatni a depressziójából egyetlen mosolyával. Az ifjú professzor végre kezdte úgy érezni, hogy él, és azt sem bánta, ha a lány miatt egy hét alatt fogyasztotta el a havi kenőcsadagját. *Úgyis az egyetem állja a cechet* – nyugtatta magát. Amerikában amúgy sem kellett papírhengerbe rolnizni a végletekig inflálódott zlotyit, mint Łódźban. A Princeton jóvoltából oda utazhatott, ahova csak hívta a szakma, és ahhoz elég népszerű volt, hogy ebben az élményben szívesen megfürdesse a nyomorult lelkét. Szeretett – szigorúan beltéri – előadásokat tartani, mivel különös elégedettséggel töltötte el a közönség áhítatos figyelve. Olyan erőt adott a szívébe és fegyvert a kezébe, amiből tudta, bár mindenki szeretné, de nem sokan osztoznak vele. *A tudás hatalom!*

Egy konferenciára érkezetten örömmel tapasztalta, hogy Susant osztották be mellé, segíteni őt az előadás körüli események lebonyolításában. Így a professzort az sem zavarta, hogy elírták a névjegytábláját: DR. PROF. RONALD WISELowski állt rajta – két helyen betűt cseréltek –; apró bakik, de egy pedáns tudós elme számára maga lett volna a pokol. Azonban Roland éppen szerelmes volt,

és ebben az állapotában a világ is összedőlhetett volna felette, az sem számított neki.

Még egyszer belevigyorgott a tükörbe, és igyekezett nem gyűlölni benne azt, akit lát. Pedig tényleg jóképű lévén, ha felfigyelt volna rájuk, meglátta volna, ahogy megfordultak utána a lányok. Szőke, a divatnak megfelelően nyírt frizurája alól égbék, intelligenciával telt szemek villantak, a sok krém hatására rugalmas, ránctalan és világos bőre mellől. Mindez jellegzetesen kelet-közép-európai, de szimmetrikus arcformával körítve, barátságos kinézetet kölcsönözve neki, szép rajzolatú, közepesen telt ajkakkal és határozottan egyenes vonalú, de közepesen vastag, helyes orral együtt. Nem volt túl magas, sem alacsony, pont jó elosztású, atlétikus testalkatú. Ha az élet rossz géneket adott neki az egyik helyen, a másikon jókat kapott, nem lett hízásra hajlamos, és meg tudta tartani az ideális izomtömegét is. Ami miatt népszerű lett, hogy krisztusi korba érve is kölyökképű maradt, komolysága azonban behozta az életkorát. Plusz bár folyékonyan és pontosan, ám jellegzetes lengyel akcentussal beszélte az angolt, amit rendkívül szexinek tartottak a korabeli nők. Ő nem bánta, ha emiatt „szláv furabogárnak” tartották az amerikai kollégái, néha erre a szerepre direkt rá is játszott.

Akárhogyan is, ott és akkor elhatározta, imponálni akar Susannak, és kerüljön bármibe, elérni, hogy a lány beleszeressen. Immár a közönsége mellett őt is le akarta nyűgözni, és elhatározta, hogy egy érdekes „kísérletre”

szánja el magát. *A konferencia utolsó estéjéig feltétlenül össze kell jönnöm vele. Muszáj megszereznem őt, szükségem van rá. Kellemeset a hasznossal!* – igazított egyet a nyakendőjén, illetve az elírt névtábláján, azzal elindult meghódítani az élete reménybeli szerelmét.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

